

Фомін Євген Павлович

Біографія

Євген Павлович Фомін – яскрава зірка в небі української поезії 20 – поч. 40-х років ХХ ст. Уродженець Каховки, вихованець Херсонського дитячого будинку, він через усе своє життя проніс глибоку любов до таврійської землі, як і до матері-України. З'явившись на світ 27 грудня 1910 року в родині робітника Павла Фоміна, який віршував і відзначався активною громадянською позицією, Євген ніби перехопив як естафету цю поетичну традицію. Звідавши раннього сирітства (батька розстріляли кайзерівці, а мати вмерла в часи голодомору 1921-1922 р.), пройшовши через поневіряння безпритульного, хлопчик не втратив віри в добро, в людяність. І ця риса стала визначальною і в ранній, і в пізнішій творчості митця.

Дебютом для Є.Фоміна стала публікація його раннього вірша "Гроза" в другому числі журналу "Молодняк" за 1927 рік. Того ж року в Херсоні побачила світ перша книжка юного автора – "Поезії". А далі – ціле ґроно видань, які ставали черговими віхами в творчій долі співця – "Трипільська трагедія" (1929), "Ескізи" (1930), "Пригоди Диркіна" (1931), "Засідання героїв" (1932), "Мічурін" (1935), "Книга поезій" (1936), "Павлик Морозов" (1936), "Лірика" (1938), "Поеми" (1939), "Лірика" (1941), "Івасик-Телесик" (1941, у співавторстві з А.Шияном), "Кров за кров" (1942). У період Другої світової війни Є.Фомін працював військовим журналістом у прифронтовій зоні. Потрапивши в оточення, він дістався до Києва з метою вести боротьбу з німецькими окупантами. Там був заарештований гестапівцями і розстріляний у Бабиному Яру 5 листопада 1942 року. Тривалий час про Є.Фоміна поширювалися брехливі чутки як про зрадника. Але правда перемогла. Тож у повоєнні десятиліття – після реабілітації знеславленого "доброзичливцями" співця – були видані його книги "Вибране" (1956; 1958; 1963; 1976; 1980), "Сповідь" (1968), "Дітям" (1970), "Перегортаю сторінки" (1972) тощо.